

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.456 van 25 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 2008 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 29 september 2006 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 26 september 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status. Het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep werd bij arrest van 12 december 2007 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.2. Op 29 februari 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. Op 26 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken indiende op 29/09/2006 die werd afgesloten op 12/12/2007 met een negatieve beslissing vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; overwegende dat betrokkene op 29/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene documenten voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat deze documenten faxen betreffen en dat de bewijswaarde van faxen uiterst gering is en de authenticiteit van dergelijke documenten niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat betrokkene verklaart dat het onmogelijk is om de originelen op te sturen; overwegende dat betrokkene een brief van het comité van Kermanshah (fax) voorlegt waarin staat vermeld dat ze meer informatie willen over de moord op twee religieuze soennieten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze informatie geen betrekking heeft op betrokkene persoonlijk; overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via zijn vader heeft vernomen dat hij geld heeft betaald om zo de problemen van betrokkene op te lossen waarbij dient opgemerkt te worden dat deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheids-beginsel.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De Raad benadrukt voorts dat uit het feit dat verzoeker meent bepaalde gegevens anders te moeten appreciëren geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan afgeleid worden.

2.2. In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoeker stelt, in eerste instantie, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de eerste asielaanvraag zijn beroep heeft verworpen zonder een beoordeling ten gronde, zodat bij het onderzoek van deze eerste asielaanvraag door de asielinstanties nooit rekening kon worden gehouden met de twee documenten die bij zijn beroepsschrift van 15 oktober 2007 gevoegd waren, zijnde de politiekaart van zijn vader en de kaart die hij tijdens zijn legerdienst heeft verkregen. Verzoeker meent derhalve dat deze twee documenten als nieuwe gegevens, die een tweede asielaanvraag verantwoorden, dienen te worden beschouwd.

Verzoeker kan, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingen-wet, niet gevolgd worden in zijn stelling dat voormelde twee documenten dienen te worden beschouwd als nieuwe gegevens omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep in het kader van de eerste asielaanvraag heeft verworpen zonder een beoordeling ten gronde van deze documenten. De wetgever heeft deze nuancering immers nergens voorzien en stelt uitdrukkelijk dat het bestuur moet verifiëren of de als nieuw aangebrachte gegevens al dan niet betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling “ze had kunnen aanbrengen”. De Raad stelt vast dat uit verzoekers uiteenzetting in zijn inleidende verzoekschrift blijkt dat hij erkent dat hij de mogelijkheid heeft gehad om de twee vermelde documenten aan te brengen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Het gegeven dat, zoals blijkt uit het administratief dossier, het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 26 september 2007 van de Commissaris-generaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen gelet op het niet verschijnen ter terechtzitting van verzoeker, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen en is het gevolg van een tekortkoming van verzoeker zelf. Het kan derhalve niet als onwettig of kennelijk onredelijk worden beschouwd om deze twee documenten niet te weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt, in tweede instantie, dat bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, verweerder geen rekening heeft gehouden met alle nieuwe stukken die hij heeft voorgelegd en dat enkel wordt ingegaan op de brief van het comité van Kermanshah. Zo stelt hij dat geen rekening werd gehouden met de twee voormelde documenten die hij reeds aanvoerde in het kader van de eerste asielprocedure voor de Raad en met de volgende “volledig nieuwe” stukken die door hem bij de tweede asielaanvraag zijn voorgelegd en die hem door zijn ouders per fax werden overgemaakt: een kopie van zijn Iraanse identiteitskaart, een kopie van de attesten van overlijden van sjeik H. en diens zoon en een kopie van de aanklacht die de hoogste soennitische geestelijke leider heeft gericht aan het centrale gezag inzake het lot van sjeik H. en diens zoon. Verzoeker meent dat het feit dat hij deze attesten van overlijden en de aanklacht kan voorleggen de nauwe familieband bevestigt die bestond tussen hemzelf en de twee vermoorde opposanten. Verzoeker stelt verder dat hij tevens een recent medisch attest heeft voorgelegd, opgemaakt op 26 februari 2008, dat volgens hem dient te worden betrokken bij de beoordeling van de waarachtigheid van zijn asielrelaas.

Voorafgaandelijk stelt de Raad, op grond van het administratief dossier, vast dat niet blijkt dat verzoeker een medisch attest heeft neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Het attest waarnaar verzoeker verwijst werd slechts gevoegd bij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden die werd ingediend bij aangetekend schrijven van 31 maart 2008, dus nadat de bestreden beslissing reeds was genomen. Verweerder kon derhalve bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met dit medisch attest.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de door verzoeker in het kader van de tweede asielaanvraag neergelegde faxen en naar het contact dat hij had met zijn vader, doch dat wordt besloten dat dit geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met al de door hem aangebrachte elementen.

Er dient voorts op te worden gewezen dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in het kader van een tweede asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005; R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (R.v.St., nr.

163.610, 16 oktober 2006). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat zij nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verweerder, maar verzoeker maakt met zijn betoog op geen enkele wijze aannemelijk dat deze documenten nieuwe gegevens zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing, op 12 december 2007, van zijn eerdere asielaanvraag en die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). Verzoeker toont niet aan dat verweerder een beoordelingsfout zou hebben begaan bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006).

Ten overvloede moet er verder op gewezen worden dat het niet kennelijk onredelijk is indien het bestuur omtrent de neergelegde faxen, in bijkomende orde, vermeldt dat deze een uiterst geringe bewijswaarde hebben. Uit stukken die geen of slechts een geringe bewijswaarde hebben, kunnen immers geen “*ernstige aanwijzingen*” afgeleid worden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verder in zijn middel nog uiteenzet waarom hij niet kan terugkeren naar Iran, wordt er op gewezen dat, in casu, de Raad enkel kan nagaan of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft geweigerd om de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen. De Raad wijst er tevens op dat de beslissing van de Commissaris-generaal van 26 september 2007 niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering, zodat de kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal niet dienstig is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde minister beschikt krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker verder nog meent dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, wijst de Raad er op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. nr. 82.301, 20 september 1999). Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van het middel kan niet gesteld worden dat de bestreden beslissing onredelijk is.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.